

SAP Lleida 15 junio 2005

(= contrato internacional, Ley aplicable y prueba del Derecho extranjero)

Cuestiones:

1º) La falta de prueba del Derecho andorrano por el demandante, ¿desemboca necesariamente en la aplicación del Derecho material español?

2º) La no comparecencia del demandado, ¿implica que el Derecho aplicable sea el alegado por el demandante?

SAP Lleida 15 junio 2005

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Recorre la sentència de primera instància la part demandada i ho fa tot posant de manifest que els tribunals espanyols no serien els competents per conèixer del assumpte sinó que ho serien els Tribunals andorrans. Així mateix sosté que en tot cas el dret aplicable sèrie el dret andorrà i que respecte del mateix no s'ha practicat prova essent que corresponia al actor. Em darrer terme es posa de manifest la manca de prova del deute que es reclama. La demandada s'oposa al recurs i demana la integra confirmació de la sentència de primera instància.

SEGON.- Resolent respecte del tres motius de recurs que s'han fet valer i començant per la manca de jurisdicció, ens haurem de remetre al que diu la interlocutòria de data 17 de juny de 2.004 en que es resol sobre la declinatoria de jurisdicció plantejada, essent però que la mateixa no solament assenyala que poden ésser competents els Tribunals espanyols sinó que a mes també es diu a la mateixa que tal coneixement es donarà "...con independencia de que todas las relaciones jurídicas entre el cliente y el Banco deban ser reguladas por el derecho aplicable a Andorra (cláusula 19 de las condiciones generales), pues como establece la parte actora en su oposición al escrito de declinatoria, nada obsta para que un tribunal español pueda conocer de un asunto al que se le debe aplicar una legislación extranjera...". Dons be, lligant precisament aquest fet amb el segon dels motius de recurs, això es la manca de prova del dret estranger, hem de donar la raó a la part apel·lant, dons la única prova que en aquest plet s'ha practicat ha estat la reproducció de la documental presentada amb la demanda del judici monitori (que per cert no es troba unida a les actuacions de judici ordinari), però que queda transcrita en la part que aquí interessa en els escrit de les parts i pel que fa al contingut d'algunes de les clàusules del contracte. Així la clàusula 19 es prou clara quan assenyala que "totes les relacions jurídiques entre el client i el Banc seran regulades pel dret aplicable a Andorra, sense perjudici de prendre en consideració les legislacions i els usatges estrangers en el cas d'afers tractats sobre places estrangeres o amb intervenció de mandatari estrangeres o dels corresponsals del Banc al estranger". No sembla que cap de les excepcions previstes a la regla general de que el dret aplicable es el dret andorrà, es doni en aquest cas dons no consta acreditació de cap tipus de que els diners que ara es reclamen siguin per d'afers tractats sobre places estrangeres o amb

intervenció de mandatari estrangers o dels corresponents del Banc al estranger, únics supòsits en que es podria aplicar el dret d'aquell país estranger. Per altra banda, i partint de la base que es el dret andorrà el que s'havia d'aplicar, l'article 281 LEC assenyala que "..El dret estranger ha de ser provat pel que fa al contingut i la vigència, i per a la seva aplicació el tribunal pot fer servir tots els mitjans d'indagació que consideri necessaris.". Cap prova s'ha practicat per part de l'actora en relació a la acreditació ni de la vigència ni del contingut del dret andorrà en aquesta matèria, es mes en la seva demanda es fonamenta exclusivament en el dret espanyol (arts 1100, 1101, 1108 i 1109 CC). Aleshores sorgeix la pregunta de a qui correspon suportar la manca de prova d'aquest dret estranger. Aquí sosté la part actora apel·lada que es qui l'al·legui qui ha de provar-lo i que si no es prova haurà d'aplicar-se el dret espanyol. La Sala ha de compartir aquest criteri essent que es nombrosa la jurisprudència relativa a que la manca de prova del dret estranger ha de portar a la aplicació del dret espanyol. Així la STS 17 juliol 2.001 assenyala que "...la Sala tiene reiteradamente declarado que cuando a los Tribunales españoles no les es posible fundamentar con seguridad absoluta la aplicación del , habrán de juzgar y fallar según el Derecho patrio (entre otras, SSTS 11 mayo 1989, 7 septiembre 1990, 16 julio 1991 y 23 marzo 1994), lo que es consecuencia de la doctrina jurisprudencial relativa a que la aplicación del es cuestión de hecho y como tal ha de ser alegado y probado por la parte que lo invoque, siendo necesario acreditar, no sólo la exacta entidad del Derecho vigente, sino también su alcance y autorizada interpretación, de suerte que su aplicación no suscite la menor duda razonable a los órganos judiciales españoles, y todo ello mediante la pertinente documentación fehaciente (por todas, SSTS de 4 de octubre de 1982 y 12 de enero de 1989). El motiu de recurs ha de ser desestimat.

DECIDIM: Que DESESTIMANT COM DESESTIMEM el recurs d'apel·lació ...

* * * *